

Dare I Daven at the Kotel?

A Statement from Rabbi Julie Schonfeld
Executive Vice President of the Rabbinical Assembly

February 15, 2010 (New York, NY) – On the eve of her departure for the Conference of Presidents' annual mission to Israel, Rabbi Julie Schonfeld, the executive vice president of the Rabbinical Assembly, reflects on the perils facing her – and other women – whose custom is to pray wrapped in a *tallit* – the traditional Jewish prayer shawl.

In her statement, Rabbi Schonfeld identifies a new culture of religious harassment against non-Orthodox Judaism in Israel, reacting both as Conservative/Masorti Jewish leader and as the mother of two young children.

Following the English statement, it appears in Hebrew.

For further information about this statement or to request an interview with Rabbi Schonfeld, please contact Shira Dicker at 917.403.3989 or shira.dicker@sd-media.com.

For my family and my synagogue community, a highlight every year is the arrival of the Israel Scouts "Friendship Caravan," a diverse performing group of exceptional Israeli youth. They bring a love and idealism for their country, alongside many questions, as they prepare for the profound responsibility of serving in the IDF.

The Scouts' annual visit is emblematic of our Conservative synagogue's abiding connection to Israel. Rabbi Gordon Tucker, one of North America's most articulate voices on contemporary Israel, constantly reaffirms the urgency to build a just and tolerant society in a vibrant Jewish state. Our visiting rabbi this year, the utterly brilliant and inspiring native born Masorti Rabbi Tamar Elad-Appelbaum inspires us in ways that I associate uniquely with my Israeli colleagues.

The 2006 Friendship Caravan CD includes a few lines of David Ben Gurion reading aloud from the declaration of Independence. My husband and I play this track often for our two sons, aged 4 and 7, while driving. My first grader can recognize some of the words individually, *anu -we; ha'am-*, the Jewish people, The CD reminds him of our often-stated promise that when he and his brother are older, they will visit Israel. Ben Gurion's words—captured for all eternity--remind him that he has another home somewhere in the world that he has yet to see.

What will happen when my sons are old enough to accompany me to Israel, where I will attend the Conference of Presidents' annual Mission next week? A highlight of every trip to Israel is a visit to the *Kotel*, the symbolic site of Jewish yearning for centuries. My boys are young enough to stand with me in the women's section, where they would expect me to don the *tallis* and *tefillin* they are accustomed to seeing on their mom. How

long until the heckling and threats of the ultra orthodox begin? How long until the police come to intervene and in front of the horrified gaze of my children do what is only done with "bad guys," -- to arrest me. This is what Rabbi Elad Appelbaum has tragically coined, *hatradah datit* -- religious harassment.

To pray with their mother at the *Kotel*, in the only way my young boys have ever known Jewish prayer, would be a terrifying and searing experience as symbols of comfort and identity were turned upside down through aggression and intimidation.

Someday my sons might entertain the possibility of *aliyah* as I did at age 24. I would then be confronted with the sleepless nights of any Jewish parent whose child proudly serves in the IDF. This awareness informs me when I ponder Israel's daily struggles for survival. Until that point, I am blessed, and charged, like all mothers in Israel to raise two young boys to love God, Torah and Israel.

But my devotion to Israel does not calm my concerns about what is happening to the social and religious character of Israel, namely, the increasing power of the ultra-Orthodox Chief Rabbinate to create policies that discriminate against non-Orthodox Jewish practice.

As the professional head of the Rabbinical Assembly, the body of Conservative/Masorti rabbis around the world, it pains me to report that my colleagues and their communities are increasingly discriminated against in their religious practice and leadership by a minority and often hostile Orthodox establishment. The recent case of the religious burial denied a 13 year old Jewish boy in Madrid is an example of this.

Discrimination and harassment --whether sexual, racial, or religious--are demeaning and dehumanizing. We fool ourselves if we think we can stand by while Jews in the Jewish state utilize government agencies to harass and oppress other Jews based on religious practice. The soul of the state of Israel and of the Jewish people is at stake.

As part of my professional duties, as a mother, and as a Jew, I have not only a right, but a responsibility to say that in my home in New York, in Israel, or anywhere in the world, no Jew has a right to deny of any other Jew the freedom of religion and conscience promised by the Israeli Declaration of Independence.

It is practically inconceivable to me that six short decades after the founding of the State of Israel, we have to fight for religious freedom and equality in the Jewish homeland.

No religious leader will turn my sons' religious images of inspiration, connection and love to images of terror, oppression and degradation. You will not alienate my sons from our Jewish homeland. You will not, in the gaze of my young boys, remove their mother's prayers from their *Kotel*.

ABOUT THE RABBINICAL ASSEMBLY

Founded in 1901, the Rabbinical Assembly is the international association of Conservative rabbis. The Assembly actively promotes the cause of Conservative Judaism, publishes learned texts, prayer-books and works of Jewish interest, and administers the work of the Committee on Jewish Law and Standards for the Conservative movement.

Rabbis of the assembly serve throughout the world in congregations, on campus, as educators, hospital and military chaplains, teachers of Judaica and officers of communal service organizations. Its membership spans over 20 countries and numbers 1600 rabbis.

הטרדה דתית

? או איך פלורליזם יהודי קשור קשר ישיר לביטחון ישראל

מאת הרבה ג'ולי שונפלד

ראש כנסת הרבנים העולמית

המשפחה שלי וקהילת בית הכנסת שלי ממתינים כל שנה בציפייה ל"קראוון של הצופים". זו להקה נהדרת. נוער נפלא. איזו אהבה זורמת מהם וכמה אופטימיות. בעיקר סוחפת אותי הציונות הכנה שלהם, המחויבות הבריאה למדינה בה נולדו. גם השירים שהם בוחרים אינם מקריים. יש בהם אהבת מולדת, אך תמיד גם שאלות. זהו נוער חכם, מתלבט. הם רציניים ומוכשרים. גם מחייכים, וגם צוחקים וגם מלאי אחריות. אלה ילדים שעוד מעט יתגייסו לצה"ל, אבל רגע לפני הם עוברים בין קהילות יהודיות ומביאים דרישת שלום מישראל.

הביקור השנתי הקבוע של להקת הצופים מסמל את הקשר המתמשך בין בית הכנסת המסורתית-קונסרבטיבי שלנו למדינת ישראל. רב הקהילה, הרב גורדון טאקר, הוא אחד הקולות הרהוטים ביותר בצפון אמריקה ואוהב ישראל מובהק. הוא תמיד מדגיש את פניה היפות של החברה הישראלית, ועד כמה היא חייבת, חייבת מתוך צו מוסרי פנימי, ומיום הקמתה, להישען על בסיס איתן של צדק וסובלנות. השנה אף הגיעה לקהילתנו, לשנת שליחות, הרבה תמר אלעד-אפלבוים, רבה מסורתית מישראל. אישה צעירה, ילידת הארץ, חדת מחשבה, מבריקה ממש, ותמיד מעוררת השראה. למדתי ממנה רבות.

בדיסק של להקת הצופים שולב גם קולו של בן גוריון. הקול המוכר, זה מהכרזת העצמאות. אנחנו משמיעים את הקטע הזה לשני הבנים שלנו, בן 4 ובן 7 כשאנחנו נוסעים במכונית. הילד הגדול כבר מכיר את המילים בעל פה. הוא מדקלם: "אנו חברי מועצת העם". ותמיד שואל מתי כבר ניסע לבקר בישראל, הרי הבטחנו לו שניקח אותו כשהיה יהיה גדול, והוא כבר גדול. הוא יודע שיש לו עוד בית בעולם, ואם הוא שוכח – אז בן גוריון מזכיר לו. כמעט כל בוקר.

אני ביקרתי כמובן פעמים רבות בישראל. גם בשבוע אגיע, והפעם מתוקף תפקידי כראש כנסת הרבנים הקונסרבטיביים העולמית. אנו מתכנסים בירושלים, 'ועידת הנשיאים', נשיאי כל הארגונים היהודיים-אמריקאים המרכזיים, לדון במחויבותנו לישראל ולעתיד העם היהודי.

נקודת השיא בכל שהות שלי בארץ היא הביקור בכותל המערבי בירושלים, הוא מסמל בשבילי את הגעגוע לציין, אותו געגוע שהעם היהודי סחב עימו במשך דורות של גלות ועתה זכה להתנחם. למזלי, הבנים שלי

עדיין צעירים. אם היו מתלווים אלי בביקורי הפעם, אני מניחה שהיו מניחים להם, מפאת גילם, לעמוד יחד איתי בעזרת הנשים בתפילת שחרית. אבל הם ודאי היו מחכים שאתעטף בטלית שלי ואניח תפילין, זו השגרה שלהם, כך הם רואים את אמא בבית, כל בוקר. אבל אני לא בטוחה שהיה לי העוז לעשות זאת. אינני משוכנעת שהייתי עומדת בהפרעות והקללות והאיומים של החרדים. אולי גם הייתי חוששת מהמטרה תכנס לתמונה, ואף אולי תבקש לעצור אותי. ועוד מול הילדים. זה סיוט. הרבה תמר אלעד אפלבאום מגדירה את התופעה הזו כ"הטרדה דתית". כמה שהיא צודקת.

אני חוששת שהבנים שלי, שיכירו את התפילה בכותל רק דרכי, יחוו חוויה מפחידה, מרחיקה. אני מחנכת אותם לאהבת ישראל, ולאהבת ירושלים, ולאהבת הכותל כחלק מהסמלים החשובים לעם ישראל. וזה לא קל לראות את הסמל שלך מותקף. אני רוצה שיאהבו את הכותל, שירגישו שהוא שלהם כפי שהוא שייך לכל יהודי.

יום אחד, אני מקווה, הילדים שלי ישקלו את האפשרות לעלות לארץ. אולי הם ירצו לשרת בצה"ל. מחכים לי, אולי, לילות בלי שינה כמו כל הורה שיש לו ילד או ילדה בצבא. אני חושבת על הלילות האלה, לא בלי חשש, אבל בהשלמה. אני יודעת כמה חשובה לי מדינת ישראל, ויודעת כמה קשה הוא המאבק על קיומה. ולמרות זאת, אני מרגישה מבורכת. אני מחנכת את הילדים שלי, בלב שלם, לאהוב את אלוהים, לאהוב התורה, לאהוב את ארץ ישראל, ולהיות נאמנים למדינת ישראל.

אבל המסירות שלי לארץ הזו לא מרגיעה את הדאגה שלי. אני חרדה לאופייה היהודי של מדינת היהודים - אני חוששת שליהודים כמוני לא יהיה בה מקום. אני נחרדת מהכוח ההולך וגובר של החרדים, מחדלונה של הרבנות הראשית, ומהמדיניות המפלה שנוקטים אלה גם אלה כלפי הזרמים הלא-אורתודוקסים.

אפליה והטרדה מינית, גזענית או דתית, היא בלתי אנושית. אי אפשר להישאר אדיש כשיהודי מופלה על רקע דתו. ודאי לא כשמדובר על מדינת היהודים, כשיהודים הם אלה שמפלים יהודים אחרים רק בשל אמונתם ומנהגייהם. אסור לרשויות השלטון בישראל להיות מעורבים ב"הטרדה דתית" מכל סוג. זה לא רק עניין של חוק וחוקה. זה גם עניין של נשמה. הנשמה של מדינת ישראל, ושל העם היהודי כולו, היא שנמצאת על כף המאזניים.

בתור יהודייה גאה, בתור ציונית מחויבת, בתור ראש כנסת הרבנים, ובתור אמא, אני חשה שיש לי לא רק את הזכות כי אם גם את החובה להאמין כי כל יהודי, בין אם הוא גר בניו-יורק, או בישראל, או בכל מקום אחר בעולם - זכאי לחופש דת. ובישראל, מדינת היהודים, על אחת כמה וכמה. לאיש אין זכות להפר את ההבטחה שמגולמת במגילת העצמאות. מדינת ישראל צריכה להיות מופת לחופש דת; לחופש מדת; ולשוויון בין מאמינים בעלי השקפות עולם שונות.

שום מנהיג דתי, גם אם יש לזקן ופאות, גם אם יש לו כוח פוליטי, גם אם קוראים לו "רב הכותל", לא ישנה את דעתם של הבנים שלי לגבי יהדותם ולגבי הקשר שלהם לארץ ישראל ולמדינת ישראל. פחד והשמצה לא ירחיקו אותם ממולדתם. ולכן, גם לכן, אסור למנוע מאמא שלהם להתפלל בכותל המערבי על פי אמונתה ומנהגייה. הקשר בין הילדים שלי לילדים בני גילם במדינת ישראל צומח עכשיו בכותל, והוא מרכיב חיוני בביטחון מדינת ישראל ועתידה.